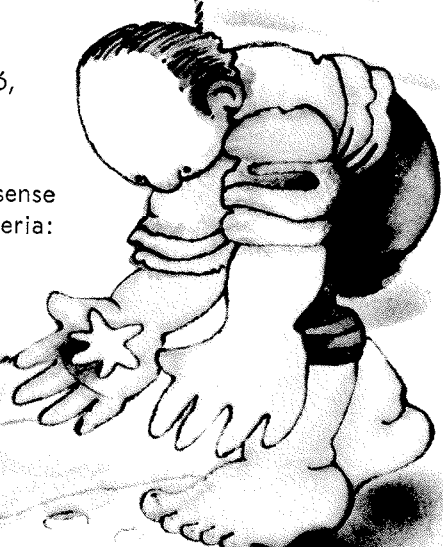

Anton Negre

Petites cases emblanquinades que s'estrenyen unes i altres conformant un minúscul cercle mal dibuixat. Persianes verdes, mig atrotinades que encobreixen finestrots intimíssims. Carrerons estrets, buits. Silenci profund, estroncat sobtadament pel miol llastimós d'algun gat famolenc...

El poble adormit espera amb placidesa somorta la sortida de l'astre. I aquest, configurant-se com a déu de vida, comença a abocar, lleument, les seves tonalitats rogenques, per tota l'extensió, encara sutjosa, de cel i mar.

Amb el sol es desvetlla la vila, i la població inicia el seu tràfec matinal, sense pressa, fins i tot amb una certa romanceria:

velles arrupides entren a l'església per a resar el rosari quotidià, mentre que, agafades de bracet, xiuxiuegen llur desaprovació pel que fa als costums tan descaradament liberals dels turistes estrangers; els comerciants enlairen estrepitosament les portes de ferro de llurs botigues; les dones feinegen i es delecten xafardejant, en comandita, la vida d'altri; grupets de nanos inquietos, carregats amb carteres farcides de llibres, destorben el pas calmós dels vianants...

Vet aquí el lleu aldarull que envaeix diàriament la vila.

La platja, però, resta immòbil. Les antigues barraques de pescadors, ara mig podrides pels efectes de la humitat, evocuen un temps passat no gaire llunyà, en què els homes sortien més sovint a la mar.

L'única cabana que no roman desallotjada és la del vell Anton. Com tots els pescadors de soca-rel, Anton és un home solitari que es complau a tenir els ulls sempre fets al mar; i també com tots ells, és angoixosament enyoradís de la salabor que sempre li ha amarat la pell.

El vell Anton, lleial als seus principis, mai no deixarà ni els seus records, ni la seva barraca, ni la seva mar.

Dins l'habitacle conserva els arreus de

pescador que amb ta utilitzat anys enrera; de família, ja engrog galindaines personals

Prop de la vivenda, diàriament, de la seva preuada: la barca.

Plantada enmig de la i estavellada pel sol amb intensitat la per de mar.

L'aspecte de l'Anton sorprendre a qui el vegada: sorrut, malg extremadament coira a la brunor del seu d'ofici utilitzen el mo Negre per anomenar-l

Sempre ha estat un h que és seu; gelós de això desconfia dels fo es dediquen a malmet fotografiant la imatge humà d'una generació

D'altra banda, la gen acostuma a malfiar d allunyats del contacte tenir un excessiu tra certa manera, la per produeix un respecte

Dins les tavernes se s

a destresa havia
també antics retrats
s, i petites

vell pren cura,
eina de treball més

orra, de bocaterrossa,
el vent, desprèn
rant olor d'aigua

o deixa de
u per primera
at, la pell
i resseca. Degut
stre, els companys
u familiar d'Anton

ne molt gelós del
seva intimitat. Per
sters curiosos que
la seva solitud tot
e qui creuen vestigi;
a perduda.

del poble, que
dividus taciturns,
social, no gosa
e amb el vell. En
nalitat de l'Anton
strany.

remugar sobre la

dèria de l'Anton Negre, per alguns només
considerada com un repapieig propi de
l'edat, per altres una veritable guillardura.
El dependent de l'estanc, sotjat per les
mirades expectants dels seus companys,
assegura amb emoció infantívola que ha
sorrès el vell pescador, més d'una vegada,
atrafegat en la misteriosa fallera de la qual
es parla sovint. Segons ell, fa un parell de
nits que veu sortir l'Anton de la barraca
i endinsar-se amb la barca mar enllà,
resseguint les senderes fosforescents
que traça la claror de la lluna a l'aigua
fosca. El vell, tremolosament, inclinant-se,
va omplint de líquid salabrosos petits
gerros de vidre. Un cop feta l'operació
retorna a la platja remant amb placidesa,
però amb l'inevitable posat esquerp del
seu rostre. En arribar ran de sorra, planta
la barca en el recer acostumat i es
dedica a recollir delicadament tota classe
de pedretes llises, estrelles, petxines, algues
xopes de mar que troba prop dels seus
peus nus. Després entra a la barraca amb
tots aquests petits objectes reclouent-se,
ja, per tota la nit.

L'Anton, aliè a totes les falòrnies de la
gent realitza aquesta recerca nocturna molt
sovint, sense encaparrar-se pels comentaris
maliciosos o per les mirades furtives i
ahora tafaneres dels vilatans que passen
prop de la platja:

«Pobre Anton —diuen—. De fet n'ha

passades de ben magres!»

«Sí, dona. Però tampoc n'hi ha per tornar-se ximple.»

Aquesta suposada mania de l'Anton Negre ha esdevingut, en pocs dies, l'interès més viu de tot el poble.

Avui, cap al tard, el vell s'ha assegut a la sorra, davant la porta de la cabana. Amb la mirada esllanguïda, els ulls quasi totalment clucs, ha recorregut la immensitat blavosa del cel i el mar. El sol s'ha anat endinsant rera els turons i el poble, deseparat dels seus raigs, s'ha esmorteït lentament. La blancor de les cases ha esdevingut grisenca i els seus habitants, a la fi, s'han reclòs en elles.

Impetuosament, l'Anton Negre s'ha alçat. De dins la barraca ha tret el seu sarró de pell fosca i penjant-se la nansa a l'espatlla s'ha encaminat vers el pujol més baix de les rodalies.

Dalt del petit monticle hi ha enclavat el cementiri de la vila.

L'Anton, amb el rostre marcat per una duresa més intensa que mai, s'ha acostat a una de les tombes, encapçalada per un xiprer molt frondós: «Jaume Badia 1925-1940».

El vell pescador, amb el pols insegur ha tret del sarró els gerrets d'aigua de mar, abocant el contingut per sobre el sepulcre. També hi ha espargit les petxines, les algues, les estrelles, les pedres...

I sense moure els llavis ha tornat a la platja, a la barraca [Per a l'Anton Badia, per a l'Anton Negre. Qui ha estimat la mar no podrà prescindir mai d'ella.]

M.ª CARMÉ MATEU I RIBO
2on. premi ex-aequo 16-18 anys